

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **H. W. I.**, zastoupený Mgr. Ilonou Machandrovou, advokátkou se sídlem Nádražní 4, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2023, č. j. 20 Az 3/2023-56,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Ilony Machandrové, advokátky se sídlem Nádražní 4, Český Těšín, na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3 400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 4. 1. 2023, č. j. OAM-274/LE-BA02-K10-R3-2019. Tímto rozhodnutím stěžovatel rozhodl tak, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Žalobce o mezinárodní ochranu požádal dne 8. 5. 2019. Uvedl, že se v zemi původu (Afghánistán) obává pronásledování ze strany Tálibánu. Jeho obavy vyplývaly z toho, že byl jeho otec jakožto bývalý příslušník armády režimu Nadžibulláha kontaktován Tálibánem v roce 2006 a v roce 2013 s nabídkou spolupráce. V roce 2015 následně žalobcův otec obdržel dva dopisy, v němž Tálibán vyhrožoval jak otci, tak i celé rodině; kopii druhého dopisu žalobce doložil. Žalobcův otec a jeho starší bratr kvůli výhrůžkám ze země vycestovali. Dne 7. 8. 2015 pak Tálibán provedl bombový útok zaměřený na žalobcovu rodinu, při kterém zemřela žalobcova matka a jeho dvě sestry. Žalobce též upozornil, že jeho otci i staršímu bratru byl v Rakousku soudním rozhodnutím udělen azyl. Ze země původu stěžovatel vycestoval ilegálně v roce 2018; dříve nevycestoval, neboť očekával pomoc

s vycestováním od otce, která se však neukázala být efektivní, protože se rozhodl vycestovat sám. Do České republiky dorazil dne 1. 5. 2019.

[3] Stěžovatel rozhodnutím ze dne 25. 9. 2019, č. j. OAM-274/LE-BA02-K10-2019, rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Krajský soud v Hradci Králové však toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 17. 12. 2020, č. j. 32 Az 18/2019-133, zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, neboť skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ svého rozhodnutí, vyžadoval zásadní doplnění – stěžovatel se totiž nezabýval rozhodnutím rakouského Spolkového správního soudu (Bundesverwaltungsgericht) ze dne 25. 10. 2019, č. j. W261 2144819-1/31E a W261 2144813-1/28E (dále též „rozhodnutí rakouského soudu“), z něhož vyplývá hrozba pronásledování stěžovatelova otce i jeho staršího bratra; soud nepřisvědčil stěžovateli, že se jedná o odlišné případy z důvodu, že stěžovatel po tvrzených výhrůžkách i atentátu dne 7. 8. 2015 setrval v zemi původu další tři roky – vzhledem k tomu, že bylo žalobci v době atentátu 15 let, bylo pochopitelné, že žalobce v první řadě očekával, že mu s vycestováním pomůže jeho otec.

[4] Stěžovatel následně rozhodnutím ze dne 24. 11. 2021, č. j. OAM-274/LE-BA02-K10-R2-2019, žalobci udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Doplňkovou ochranu však stěžovatel neudělil s ohledem na konkrétní situaci žalobce, nýbrž kvůli tomu, že poté, co Tálibán nad Afghánistánem převzal kontrolu a vyhlásil islámský emirát, jsou informace z této země ambivalentní a situace nejasná a nepředvídatelná, a bylo tedy namíste posečkat na spolehlivé informace, které budou způsobit reálnou hrozbu vážné újmy navracejícím se žadatelům o mezinárodní ochranu vyloučit. Vzhledem k tomu, že nebylo možno vyloučit, že by byl žalobce po repatriaci vystaven hrozbě vážné újmy, udělil mu stěžovatel mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany na dobu 24 měsíců. Mezinárodní ochranu ve formě azylu stěžovatel žalobci neudělil, neboť ani při zohlednění rozhodnutí rakouského soudu nepovažoval jeho obavy z pronásledování za důvodné.

[5] Krajský soud toto rozhodnutí stěžovatele v rozsahu, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, rozsudkem ze dne 23. 5. 2022, č. j. 20 Az 25/2021-80, zrušil a věc stěžovateli vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel nesplnil závazný pokyn Krajského soudu v Hradci Králové, neboť sice rozhodnutí rakouského soudu učinil součástí správního spisu, ale nezabýval se podrobně důvody a argumenty, pro které rakouský soud shledal u příbuzných žalobce důvod pro udělení azylu. Dospěl-li stěžovatel k diametrálně odlišným závěrům než rakouský soud, měl své závěry řádně odůvodnit.

[6] Stěžovatel následně vydal výše citované rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu ze strany krajského soudu v nyní posuzované věci. Znovu dospěl k závěru, že udělení azylu v žalobcově případě není namíste. Podle jeho názoru bombový útok dne 7. 8. 2015 nebyl namířen proti žalobcově rodině. Jen stěží by Tálibán mířil na žalobcovu rodinu tak nákladným a logisticky složitým útokem (nákladním vozidlem naplněným výbušninami), při kterém zahynulo celkem 15 lidí a 250 jich bylo zraněno. Navíc se jednalo o jeden ze série útoků zaměřených proti vojenským cílům (byť ve skutečnosti útoky postihly takřka výhradně civilisty), k nimž došlo během jediného dne. Skutečnost, že žalobce uváděl, že útok směřoval proti jeho rodině, svědčí o jeho nevěrohodnosti. Pokud jde o výhrůžný

pokračování

dopis zaslaný žalobcovu otci Tálíbánem, stěžovatel uvedl, že Tálibán v dané době podobné dopisy již v podstatě vůbec nerozesílal a naprostá většina takových dopisů jsou padělky, pomocí nichž se snaží Afghánci získat v různých státech mezinárodní ochranu. Pokud žalobce takový dopis předložil, svědčí to jak o jeho nevěrohodnosti, tak i o nevěrohodnosti jeho otce, který na základě obdobného tvrzení získal v Rakousku azyl. Žalobcův otec navíc nebyl vojákem již více než 30 let, naposledy byl ve službě za režimu Nadžibulláha, přičemž informace o zemi původu o žádném pronásledování vojáků tohoto režimu vůbec nic neuvádí. Po bombovém atentátu do vycestování v roce 2018 žalobce žádné problémy v zemi původu neměl. Z uvedeného stěžovatel dovodil, že je žalobcův příběh s výjimkou bombového útoku, který ovšem nebyl cílen na jeho rodinu, zcela smyšlený.

[7] Žalobce brojil i proti tomuto rozhodnutí žalobou a krajský soud i toto rozhodnutí stěžovatele zrušil, a to podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal stěžovatel za prokázaný, byl v rozporu s obsahem správního spisu. Souhlasil s názorem stěžovatele, že bombový útok nebyl cílen proti rodině žalobce. Nesouhlasil však se závěrem o nevěrohodnosti žalobce a jeho otce. Zdůraznil, že rakouský soud dospěl k závěru o věrohodnosti azylového příběhu žalobcova otce, přičemž ve svém rozhodnutí akcentoval zjištění učiněná z otcova projevu při účastnické výpovědi. Podle krajského soudu je v zásadě neakceptovatelné, aby správní orgán hodnotil výpověď vyslýchaného odlišně než soud, před kterým vyslýchaný vypovídal, aniž by důkaz sám zopakoval. Těžiště argumentace stěžovatele spočívá především na zpochybnění pravosti výhružných dopisů. Ze zpráv založených ve správním spise sice vyplývá, že se obdobné dopisy v dnešní době již prakticky nevyskytují, což ovšem nevylučuje zaslání dopisů otci žalobce v červnu roku 2015. I z obsahu správního spisu ostatně vyplývá, že se dříve tyto dopisy v podstatě rovnaly rozsudkům smrti. Pravost výhružného dopisu tedy nebyla vyloučena a přesvědčivost rozhodnutí rakouského soudu nesnižuje ani okolnost, že se konkrétním dopisem nezabýval. Naopak, rakouský soud hodnotil výpověď žalobcova otce v kontextu známých informací o zemi původu, z nichž vyplynulo, že Tálibán dvakrát varuje a následně přistoupí k pronásledování, které se týká i rodinných příslušníků. Za těchto okolností není důvod zpochybňovat závěry rakouského soudu; v dalším řízení tedy je na stěžovateli, aby z těchto závěrů vyšel, ledaže by učinil skutková zjištění, která by pravdivost azylového případu žalobcova otce skutečně vyvrátila. Rovněž bude třeba posoudit, zda nebezpečí pronásledování nepominulo poté, co se původce pronásledování (Tálibán) změnil z povstalecké organizace na zdroj veřejné moci v Afghánistánu.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud pochybil, pokud stěžovatele zavázal vycházet ze závěrů rakouského soudu, ledaže by učinil skutková zjištění, která by vyvrátila pravdivost příběhu žalobcova otce. Takový závěr nemá oporu v zákonných ustanoveních, stěžovatel není povinen vyvracet azylový příběh otce žadatele o mezinárodní ochranu, který byl posuzován před několika lety v Rakousku. Krajský soud rovněž pochybil, pokud uvedl, že v další fázi řízení je nutno, aby stěžovatel hodnotil skutečnost, že se z původců pronásledování stal zdroj veřejné moci. K takovému postupu není důvod, když sám žalobce v podstatě potvrdil, že on sám s údajným původcem pronásledování žádné potíže neměl. Stěžovatel dále zdůraznil, že žalobce po bombovém atentátu dostudoval prezenčně střední školu a za tři roky nebyl Tálíbánem nikdy kontaktován. Ani otec žalobce podle stěžovatele neměl v zemi původu žádné problémy.

Podle rozhodnutí rakouského soudu údajný Tálibánc navštívil žalobcova otce s nabídkou práce pro Tálibán v roce 2006 a následně teprve v roce 2013, přičemž ani při jednom setkání žalobcovu otci nevyhrožoval. Žalobce ani jeho otec nespádali do žádného z rizikových profilů, jejich pronásledování se tedy ani nejevilo jako přiměřeně pravděpodobné.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou odmítl, případně zamítl. Stěžovatel se při svém rozhodování nesmí zásadním způsobem odchýlit od obdobných případů – zde od případu žalobcova otce řešeného rakouským soudem. Žalobcova tvrzení ve správním řízení jednoznačně nebyla vyvrácena, a je tedy na místě aplikovat důkazní standart *benefit of doubt*, což stěžovatel neučinil.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kritérium přijatelnosti se přitom uplatní také v případech, kdy je stěžovatelem žalovaný správní orgán (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[12] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá otázky, které v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nenaplníují žádný z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] V prvé řadě Nejvyšší správní soud předesílá, že žalobce rozhodnutí stěžovatele v dané věci úspěšně napadl již potřetí, pročez byl stěžovatel vázán názorem správních soudů z předešlých řízení o žalobách, a to především tímto právním názorem krajského soudu: „*Význam rakouského rozhodnutí pro nyní přezkoumávanou věc přitom tkví právě v tom, že u rakouského soudu byl posuzován azylový příběh příbuzných žalobce vycházející ze stejného*

pokračování

základu jako v případě žalobce (tj. předchozí aktivity otce žalobce), přitom podle obsahu spisu dospěl rakouský soud ve vztahu k pronásledování rodiny žalobce ke zcela rozdílným závěrům než žalovaný [stěžovatel]. Již proto bylo pro věc významné, aby se žalovaný s obsahem rozhodnutí seznámil a jeho závěry zohlednil, a to tím spíše když jej k tomu zavázal správní soud.[...] Uvedený rozsudek sice není pro žalovaného závazný, jakkoliv není žádoucí, aby na tak závažné téma regulované navíc na komunitární úrovni existovaly v případě jedné rodiny diametrálně odlišná rozhodnutí, bylo povinnosti žalovaného se závěry rakouského soudu zabývat, seznámit se s důvody a argumenty, pro které rakouský soud shledal u příbuzných žalobce podmínky pro udělení azylu a tyto případně konfrontovat s vlastními zjištěním a závěry“ (viz výše zmíněný rozsudek č. j. 20 Az 25/2021-80). Proti rozsudku s tímto závazným právním názorem stěžovatel kasační stížností nebrojil, pročť ani nyní nemůže tento názor zpochybňovat – právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015-34.

[15] V posuzované věci tedy již stěžovatel nemůže zpochybňovat relevanci rozhodnutí rakouského soudu ani nutnost konfrontovat jej s vlastními závěry. Otázkou tak zůstává pouze způsob, jak se stěžovatel se svojí povinností zohlednit rozhodnutí rakouského soudu vypořádal. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud poznamenává, že rozhodnutí rakouského soudu je v posuzované věci důkazním prostředkem, který vypovídá o (ne)věrohodnosti azylového příběhu žalobcova otce. Ten je obdobný jako žalobcův azylový příběh, který důvod k udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu spatřuje právě v hrozbě pronásledování kvůli tomu, že jeho otec odmítl spolupracovat s Tálibánem (ten totiž podle závěru rakouského soudu u žalobcova otce, jakož i žalobcova staršího bratra „*předpokládá opoziční politické a náboženské přesvědčení z důvodu odmítnutí spolupráce*“). Toto rozhodnutí tedy zprostředkovaně vypovídá o věrohodnosti žalobcova azylového příběhu.

[16] Rozhodnou otázkou tedy v podstatě je především, *zda rakouský rozsudek svědčí ve prospěch či neprospěch věrohodnosti azylového příběhu žalobce*. Nejvyšší správní soud podotýká, že se krajský soud skutkovými otázkami zabýval v souladu s principem plné jurisdikce, podle něhož správní soudy přezkoumávají správní rozhodnutí jak po stránce právní, tak i po stránce skutkové (podrobně k uplatnění principu plné jurisdikce ve správním soudnictví podle judikatury Nejvyššího správního soudu srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005-62, č. 1617/2008 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, anebo také rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS).

[17] V předchozím odstavci uvedená otázka může jen stěží odůvodnit přijatelnost kasační stížnosti podle výše uvedených případů (1)-(3). S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28).

[18] V úvahu tedy alespoň teoreticky přichází pouze čtvrtý z výše uvedených důvodů přijatelnosti, tj. případ zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, který je však jen výjimečným nástrojem. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného nebo procesního práva (srov. shora zmíněné usnesení NSS č. j. 1 Azs 13/2006-39). V návaznosti na uvedené je zřejmé, že uvažovat o přijatelnosti podle situace (a) v dané věci s ohledem na popsanou povahu rozhodné otázky není na místě. V úvahu tedy přichází jen situace (b), u níž je však třeba, aby se jednalo skutečně o zásadní pochybení krajského soudu.

[19] V posuzované věci stěžovatel dospěl k závěru, že je azylový příběh žalobce (i jeho otce potažmo staršího bratra) nevěrohodný s výjimkou atentátu spáchaného dne 7. 8. 2015, který však nebyl proti žalobcově rodině zaměřen, a že Tálibán žalobcově rodině nikdy nevyhrožoval (výhrůžky označil za smyšlené). Krajský soud však přezkoumatelně, logicky a dostatečně vysvětlil, proč stěžovatelův závěr o žalobcově nevěrohodnosti neobstojí, a to především s ohledem na přesvědčivost rozhodnutí rakouského soudu. I kdyby krajský soud v této otázce dílčím způsobem pochybil, rozhodně by nešlo o hrubé pochybení při výkladu hmotného či procesního práva způsobem, který by vyžadoval zásah zdejšího soudu. Jak totiž vyplývá z výše uvedeného, jedná se pouze o otázku interpretace skutkového stavu a logiky při hodnocení důkazů v konkrétní věci, přičemž tato otázka svým významem nijak nepřesahuje rámec posuzované věci, a její podrobné věcné posouzení by odporovalo smyslu institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti.

[20] Nutno podotknout, že se samotnou stěžejní otázkou v řízení o žalobě – věrohodnosti azylového příběhu žalobce, potažmo jeho otce (a staršího bratra) v kontextu obsahu správního spisu, zejména rozhodnutí rakouského soudu – se krajský soud vypořádal v duchu judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutno, zjednodušeně řečeno, nahlížet na azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu jako na pravdivý, ledaže je spolehlivě vyvrácen či v žadatelův prospěch nesvědčí obecně uznávané indikátory věrohodnosti (podrobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS). Stěžovatel považoval výhrůžky ze strany Tálibánu za smyšlené, ačkoliv pravost předloženého výhružného dopisu nevyvrátil a pouze konstatoval, že drtivá většina takových dopisů je podvržená, což ovšem nevypovídá o konkrétním žalobcem doloženém dopisu. Stěžovatel tedy nejenže žalobci neuvěřil jeho azylový příběh, přičemž se ani nezabýval indikátory věrohodnosti, navíc presumoval nepravost žalobcem předloženého výhružného dopisu, aniž by jej se závěrem, že se jedná o padělek, při pohovoru konfrontoval (k nutnosti konfrontace se závěrem o padělání listin či nepravdivosti tvrzení srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2022, č. j. 5 Azs 5/2022-39, nebo rozsudek ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022-52). Již jen z toho je zřejmé, že rozhodnutí stěžovatele v soudním přezkumu nemohlo obstát.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti připomněl, že ve svém rozhodnutí neshledal pronásledování ze strany Tálibánu po návratu do Afghánistánu v žalobcově případě přiměřeně pravděpodobným. K tomu nezbyvá než poznamenat, že je zcela předčasné se zabývat otázkou pravděpodobnosti pronásledování žalobce na základě azylového příběhu,

pokračování

který stěžovatel v podstatné části shledal smyšleným, přičemž tento jeho závěr v soudní přezkumu neobstál.

[22] Stěžovatel dále nesouhlasil s krajským soudem, že je nutno se dále zabývat otázkou, zda žalobci hrozí pronásledování ze strany Tálíbánu, ze kterého se stal zdroj veřejné moci – podle stěžovatele totiž žalobci pronásledování nikdy nehrozilo. Tato námitka evidentně vychází z premisy, že žalobci pronásledování nikdy nehrozilo, která však s ohledem na výše uvedené nemůže obstát.

[23] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji (výrok I.), aniž by se blíže zabýval stěžovatelem předestřenou argumentací.

[24] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a náleží mu proto náhrada nákladů tohoto řízení. Žalobcovy náklady sestávají z nákladů na zastoupení. Žalobcova zástupkyně (advokátka) učinila jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)], Za tento úkon náleží žalobcově zástupkyni odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3 400 Kč. Stěžovatel je tuto částku povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení k rukám žalobcovy zástupkyně do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 3. června 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu